गृहाणि राजमार्गेषु रत्नवन्ति महान्ति च । प्राकम्पन्तीव भारेण स्त्रीणां पूर्णानि भारत । १३९५
ताः शनैरिव सव्रीडं प्रशशंसुर्युधिष्ठिरं । भीमसेनार्जुनौ चैव माद्रीपुत्रौ च पाण्डवौ ।
धन्या त्वमसि पाञ्चालि या त्वं पुरुषसत्तमान् । उपतिष्ठसि कल्याणि महर्षीनिव गौतमी ।
तव कर्म्माण्यमोघानि व्रतचर्य्या च भाविनि । इति कृष्णां महाराज प्रशशंसुस्तदा स्त्रियः ।
प्रशंसावचनैस्तासां मिथः शब्दैश्च भारत । प्रीतिजैश्च तदा शब्दैः पुरमासीत्समाकुलं ।
तमतीत्य यथायुक्तं राजमार्गं युधिष्ठिरः । अलङ्कृतं शोभमानमुपायाद्राजवेश्म ह । १४००
ततः प्रकृतयः सर्व्वाः पौरजानपदास्तदा । ऊचुः कर्णसुखा वाचः समुपेत्य ततस्ततः ।
दिष्ट्या जयसि राजेन्द्र शत्रूञ्छत्रुनिषूदन । दिष्ट्या राज्यं पुनः प्राप्तं धर्म्मेण च बलेन च ।
भव नस्त्वं महाराज राजेह शरदां शतं । प्रजाः पालय धर्म्मेण यथेन्द्रस्त्रिदिवं तथा ।
एवं राजकुलद्वारि मङ्गलैरभिपूजितः । आशीर्व्वादान् द्विजैरुक्तान् प्रतिगृह्य समन्ततः ।
प्रविश्य भवनं राजा देवराजगृहोपमं । श्रद्धाविजयसंयुक्तं रथात्पश्चादवातरत् । १४०५
प्रविश्याभ्यन्तरं श्रीमान् दैवतान्यभिगम्य च । पूजयामास रत्नैश्च गन्धमाल्यैश्च सर्व्वशः ।
निश्चक्राम ततः श्रीमान् पुनरेव महायशाः । ददर्श ब्राह्मणांश्चैव सोऽभिरूपानवस्थितान् ।
स संवृतस्तदा विप्रैराशीर्व्वादविवक्षुभिः । शुशुभे विमलश्चन्द्रस्तारागणवृतो यथा ।
तांस्तु वै पूजयामास कौन्तेयो विधिवद्द्विजान् । धौम्यं गुरुं पुरस्कृत्य ज्येष्ठं पितरमेव च ।
सुमनोमोदकैरन्नैर्हिरण्येन च भूरिणा । गोभिर्व्वस्त्रैश्च राजेन्द्र विविधैश्च किमिच्छकैः । १४१०
ततः पुण्याहघोषोऽभूद्दिवं स्तब्धेव भारत । सुहृदां प्रीतिजननः पुण्यः श्रुतिसुखावहः ।
हंसवन्नेदुषां राजा द्विजानां तत्र भारतीं । शुश्रुवे वेदविदुषां पुष्कलार्थपदाक्षरां ।
ततो दुन्दुभिनिर्घोषः शङ्खानाञ्च मनोरमः । जयं प्रवदतां तत्र स्वनः प्रादुरभून्नृप ।
निःशब्दे च स्थिते तत्र ततो विप्रजने पुनः । राजानं ब्राह्मणच्छद्मा चार्व्वाको राक्षसोऽब्रवीत् ।
तत्र दुर्य्योधनसखा भिक्षुरूपेण संवृतः । साक्षः शिखी त्रिदण्डी च धृष्टो विगतसाध्वसः । १४१५
वृतः सर्व्वैस्तथा विप्रैराशीर्व्वादविवक्षुभिः । परं सहस्रैराजेन्द्र तपोनियमसंश्रितैः ।
स दुष्टः पापमाशंसुः पाण्डवानां महात्मनां । अनामन्त्र्यैव तान् विप्रांस्तमुवाच महीपतिं ।
॥ चार्व्वाक उवाच ॥ इमे प्राञ्जर्द्विजास्सर्व्वे समारोप्य वचो मयि । धिग्भवन्तं कुनृपतिं ज्ञातिघातिनमस्तु वै ।
किं तेन स्याद्धि कौन्तेय कृत्वेमं ज्ञातिसङ्क्षयं । घातयित्वा गुरूंश्चैव मृतं श्रेयो न जीवितं ।
इति ते वै द्विजाः श्रुत्वा तस्य दुष्टस्य रक्षसः । विव्यथुश्चुक्रुशुश्चैव तस्यवाक्यप्रधर्षिताः । १४२०
ततस्ते ब्राह्मणाः सर्व्वे स च राजा युधिष्ठिरः । व्रीडिताः परमोद्विग्नास्तूष्णीमासन् विशाम्पते ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ प्रसीदन्तु भवन्तो मे प्रणतस्याभियाचतः । प्रत्यासन्नव्यसनिनं न मां धिक्कर्त्तुमर्हथ ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो राजन् ब्राह्मणास्ते सर्व्व एव विशाम्पते । ऊचुर्नैतद्वचोऽस्माकं श्रीरस्तु तव पार्थिव ।
जज्ञुश्चैव महात्मानस्ततस्तु ज्ञानचक्षुषा । ब्राह्मणा वेदविद्वांसस्तपोभिर्म्मिलीकृताः ।